

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **M. V.,**
bytem x
zastoupen advokátem JUDr. Adamem Kopeckým, LL.M.,
se sídlem Zlatnická 10, Praha,

proti
odpůrci: **Městský úřad Říčany,**
se sídlem Masarykovo náměstí 40, Říčany,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy silničního provozu ze dne 30. 7. 2018, č. j. 70023/2018-MURI/OSAD,

takto:

- I. Návrh se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Navrhovateli se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 . Kč**

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhem, doručeným Krajskému soudu v Praze dne 21. 9. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy, kterým byla mimo jiné v ulici B. umístěna dopravní značka IJ 4a (označnická zastávka).
2. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je označený správní akt opatřením obecné povahy.
3. Judikatura i odborná literatura se shodují na tom, že dopravní značky představují typický příklad opatření obecné povahy. Povahu opatření obecné povahy však nemá každá dopravní značka, nýbrž jen taková, z níž účastníkům plynou odlišné povinnosti, než jaké by jim plynuly z obecné úpravy provozu na silničních komunikacích. Poprvé na to poukázal Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, v němž uzavřel, že „[j]estliže tedy oproti obecné úpravě provozu z dopravní značky žádná povinnost odlišného chování neplyne, není dán žádný racionální důvod takovouto značku označovat za opatření obecné povahy. Konkrétně to např. znamená, že opatření obecné povahy jsou typicky zákazové a příkazové značky, značky upravující přednost; nikoliv však značky výstražné a ta část informativních značek, které pouze poskytují účastníkovi provozu na pozemních komunikacích nutné informace, příp. slouží k jeho orientaci“.
4. K takovému rozlišování dopravních značek se NSS blíže vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 As 166/2017-36, v němž uvedl, že „ne každá značka stanoví účastníkovi provozu

nějakou povinnost. Jakkoli jsou tedy dopravní značky pro účastníky provozu závazné, v řadě případů pouze zdůrazňují zákonem stanovené povinnosti a jejich užitím se na právním postavení účastníka provozu nic nemění. Typické je to u dopravních značek výstražných, které podle svého vymezení upozorňují na místa, kde účastníkovi provozu na pozemních komunikacích brozí nebezpečí a kde musí dbát zvýšené opatrnosti (pád kamení, střet se zvířetem, náledí, apod.). Podobně jako na výstražné značky lze poukázat i na zákonné vymezení významu informativních dopravních značek, jež poskytují účastníkovi provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci, samy žádnou povinnost účastníkovi provozu neukládají, ale pouze ho informují např. o tom, že se dostává do úseku pozemní komunikace, kde případně platí zvláštní zákonem stanovené povinnosti (např. obec, obytná zóna či pěší zóna). Takové značky nepochybně materiální znaky opatření obecné povahy nesplňují. Je proto namístě vycházet z dopadu dopravního značení na práva a povinnosti účastníků provozu.“ (zdůrazněno soudem)

5. Správní soudy se v minulosti vyjádřily k povaze některých konkrétních informativních dopravních značek. Podle dosavadní judikatury povahu opatření obecné povahy má značka IP 11c označující parkoviště (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2018, č. j. 15 A 4/2018-58). Jak totiž podotkl NSS v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Ao 2/2011-53, je tomu tak proto, že parkování představuje zvláštní užívání komunikace, tj. vynětí její části z obvyklého užívání. Naopak opatřením obecné povahy není značka IP 10a označující slepou komunikaci (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100), značka IS 12a označující obec, značka IP 26 označující obytnou zónu nebo značka IZ 6a označující pěší zónu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 As 166/2017-36).
6. S ohledem na uvedenou judikaturu je tedy třeba uvážit, zda informativní značka IJ 4a označující zastávku stanoví účastníkům dopravního provozu povinnosti odlišné od obecné úpravy, nebo zda jim pouze předává nutné informace o tom, že v dané části pozemní komunikace platí zákonem stanovené povinnosti.
7. Závěry plynoucí z výše uvedené judikatury lze shrnout tak, že opatřením obecné povahy nejsou ty informativní značky, které řidiče pouze informují o tom, že se dostává do oblasti, resp. na místo, kde platí zvláštní zákonné povinnosti. Značka IJ 4a (označník zastávky) je právě takovým příkladem – informuje řidiče o tom, že míjí zastávku hromadné dopravy. Navrhovatel v návrhu upozorňuje na to, že pravidla silničního provozu obsahují některé povinnosti související se zastávkou. Jde například o povinnost zastavit vozidlo za vozidlem hromadné dopravy, aby nedošlo k ohrožení cestujících vystupujících v zastávce bez ostrůvku [§ 15 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“)], povinnost zastavit za autobusem přepravujícím děti (§ 15 odst. 2 zákona o silničním provozu), povinnost umožnit vozidlu hromadné dopravy vyjet od okraje pozemní komunikace či ze zastávky (§ 25 odst. 6 zákona o silničním provozu) nebo zákaz zastavit vozidlo a stát v určité vzdálenosti od zastávky hromadné dopravy [§ 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu]. Tato pravidla však musí řidič jako účastník dopravního provozu dodržovat vždy, je-li naplněna dispozice konkrétního zákonného ustanovení, tj. např. pokud vozidlo hromadné dopravy zastaví v zastávce bez ostrůvku a vystupují z něj cestující. Žádná z těchto povinností však není vázána pouze na značku IJ 4a. Nehraje žádnou roli, zda je zastávka označena touto informativní značkou či nikoli, a její absence řidiče uvedených povinností nezprošťuje.
8. Podobně je tomu v případě značky IS 12a označující obec, jejíž absence také řidiče nezbujuje povinnosti jet v obci maximální rychlostí 50 km/h, je-li z okolností (např.

z okolní zástavby, občanské vybavenosti apod.) zjevné, že se nachází v obci (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50). Přitom území obce musí být označeno příslušnými dopravními značkami ze zákona [§ 2 písm. c) zákona o silničním provozu]. Oproti tomu povinnost označit zastávku příslušnou informativní značkou neexistuje.

9. Ve světle výše rozebrané judikatury dospěl soud k závěru, že stanovení místní úpravy silničního provozu v podobě umístění dopravní značky č. IJ 4a - Označník zastávky není opatřením obecné povahy.
10. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat,.
11. Protože se navrhovatel návrhem ve smyslu § 101a s. ř. s. domáhal zrušení správního aktu, který není opatřením obecné povahy, soud se takovým návrhem nemohl věcně zabývat. Není tedy naplněn základní předpoklad projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy, totiž jeho existence, jako specifická podmínka řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný. Proto soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
12. Protože soud návrh odmítl, nezabýval se již otázkou aktivní procesní legitimace navrhovatele, jehož tvrzení o zásahu do práv směřují pouze k hluku a imisím spojených s provozem autobusů městské hromadné dopravy před jeho domem, nikoli k povinnostem, které plynou účastníku dopravního provozu v souvislosti se zastávkou.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že návrh byl odmítnut, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
14. Jelikož byl návrh odmítnut, soud ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení navrhovateli zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. leden 2019

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu